67ste Jaargang. — N° 6. Zaterdag 12 Februari

ABONNEMENT:

Men schrijft in te Tongeren Drukkerij COLLÉE.

Abonnementsprijs fr. 7.50

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, 37-39, Tongeren.

Telefoon 12.

Postcheks rekening n° 38923.

15 cent emen het nummer.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN:

Voor de aankondigingen in provincien Limburg en Luik men zich uitsluitend tot de *Havas*, 8, Place des Martyrs, SEL; 8, Place de la Bourse, en 6, Bream's Buildings, LO E. C. 4.

TONGEREN, 12 FEBRUARI 1921.

OPROEP

De Vrijmetselarij zou de schoolstrijd van 1879 willen doen herleven.

Haar eerste pogen is gelukt. De katholieken zijn het ministerie van onderwijs kwijt.

Voortrichtig en sluw is ze aan het werk gegaan. Minister Destrée, spijts al zijn geblomde verklaringen, is een slaaf der loge. De eene inkrimping volgt op de andere; de eene schijnheilige maatregel volgt op de andere. De benoemingen worden met den engsten partijgeest gedaan.

Al zit de staatskas in den krot, er wordt op geen geld gezien, om de vriendjes aan den kaas te zetten. En de vriendjes zullen wel zorgen dat de plannen er door gaan.

Destrée wil nu zijn Leekenmoraal doorhalen. Nog eens, trots al zijn schoone woorden en en zeemzoete verklaringen, is die Leekenmoraal een strijdmachien tegen de Kerk, tegen de ziel van het kind. Want de Leeke moraal wil een les van zedeleer *zonder God* invoeren in *al* de scholen voor *al* de kinderen.

Dat is de eerste stap van de zoogezegde *vereweltlijking* van 't onderwijs. Dat is de eerste strop.

De eerste stap. Is deze gezet, zal de rest wel volgen. « Aan elken dag, zijne taak! » schreef de *Peuple*, 't orgaan der socialisten, in zijn n° van Kerstmis laatstleden.

* *

Welaan, zijn wij katholieken, niet de sterkste partij in 't land?

Als katholieken, zijn onze grootste panden niet, ons geloof, onze vrijheid, de ziel van onze kinderen?

Zullen wij onze vaderen van 1879 onwaardig zijn?

Hun antwoord is ons antwoord: Ze zullen haar niet hebben de schoone ziel van 't kind!

Wat zij gedaan hebben, zullen wij nadoen.

En daarom gelijk in 1879, zullen wij met al onze machten en uit al onze krachten, opkomen met protest aan te teekenen!

Vele Banden, Kringen en Gilden uit verschillende gemeenten van ons vaderland hebben reeds protesten ingestuurd.

Dat iedere maatschappij, iedere vereeniging, iedere bond, kring, gilde van mannen en vrouwen zijn plicht doe! Niemand blijve ten achter!

Op de eerstvolgende vergadering diene het Bestuur eene motie in tegen het Leekenmoraal van Destrée, den strooien man van de Loge. En dan, dit protest naar Brussel!

Dat weze ons eerste wapen.

Ze moeten weten te Brussel dat ons volk van dat vrymetselaarsspel niet weten wil; dat het wil vrede, vryheid, eerbied voor onze Schoolwet.

We hebben nu al genoeg toegegeven.

Geen lamlendigheid meer! Geen verdeeldheid! Als één man moet heel onze groote partij recht staan tegen het gekuoei en gekuakelfoes van den vijand.

En daarom: *Ieder* doe *zijn* plicht!

Weg met de Leekenmoraal van Destrée!

* *

In zijnen herderlijken brief voor den Vasten, spreekt *Z. Em.* Kardinaal Mercier zich klaar en duidelijk uit over de plannen van zijnen De strée, die onze scholen onterfstuken wil; en zijn oordeel is streng.

Welke aanmerkelijke reden kunt gij wel hebben, zoo vraagt hij om een nieuw onderwijs van zedeleer in te stellen dat gij van de zedeleer van het Evangelie onderscheiden zoudt, en dat er noodzakelijk in tegenstelling zou mede zijn? Indien gij in het bezit waart van betere zedelijke voorschriften, zou ik beseffen dat gij ze wilt toepassen. Maar er bestaat niets beter, noch niets dat het Evangelie evenaart. En ik daag elkeen uit, wie het ook weze, eenig geed aan te duiden dat het Evangelie van Christus niet bevelt of aanraadt, en eenig kwaad dat het niet veroordeelt of afkeurt!

Uitoyen Destrée zal nooit die tiere en verontwaardigde uitdaging beantwoorden! Voor al de katholieken is de zaak voor goed beslist: weg met de verderfelijke leekenmoraal!

Aan de jonge lieden

Eenige oude remediekens voor onze jonge meisjes over 't kiezen van 'nen goeien man, die hen in braafheid door 't leven leidt.

1. *Een goed paard wordt op stal verkocht.*

Niet te veel loopen dus om uwen krullekop te laten zien of uwe schoone tournure. Blijft thuis en helpt moeder in 't plasschen en 't schuren, bij 't naai-en stopwerk en aan den kookpot, ge zult er veel bij leeren dat voor uw toekomend huisgezin het londament van uw geluk moet zijn.

2. *Schijn bedriegt.*

Laat uw niet bedriegen door fluke manierkens en vleiende woorden, want

3. *Schoone liekens en duren niet lang.*

Dat zijn al te maal dingen die een tijdeken meegaan; dat is streelen en lekken lijk de katten tot dat de spekman an 't dak is... dan komt de kat op de koord en Mieke zit in de miserie, meê 'nen man die zijn broek aan heur liefde vaagt. Och lieve meisjes zijt toch niet te gauw en denkt er toch aan dat

haast en spoed is selden goed

en dan, zooals ik hier meermalen wat hooger al eens zegde,

goede raad is duur.

Laat dus niet na, moest ge al eens een oogje op zij gezet hebben, wijze menschen te raadplegen over eene zaak waar zooveel van afhangt want:

Trouwen is geen kinderspel,
Wie het ondervondt die weet het wel!

en de menschen zeggen ook nog

Trouwen is houwen:

en men voegt er nog bij:

En die 't slecht doet zal eeuwig rouwen.

Ge moogt nu niet meenen, beminde Eva's kinderen, dat wij zoo naif zijn te gelooven dat alle meisjes en jongens naar den raad van grootvader zullen luisteren zullen; neen, wij hebben meer ondervinding en van grootvader hoorden wij ook dikwijls zeggen:

De liefde is blind en
de boer kuist zijn kuif door een doornhaag.

Toen roepen wij aan alle jonge lieden die luisteren willen:

't Is te laat den put gevuld
als 't kalf verdronken is.

Opgepast! opgepast! met geen vuur gespeeld! « *droog stroo brandt gemakkelijk* » en, zooals 't onze brave en wijze pastoor dikwijls van op zijnen preekstoel zegt: Water en vuur op hun eigen, 't zijn twee goeie en nuttige elementen, maar mengt ze met malkaar, 't is modder, vuile modder.

We zullen er nu voor vandaag een kruisken over maken en sluiten met den raad:

Jongens, meisjes vroeg of laat
Maent gauw rolpin d'huwelijkstaat;
Ziet goed dat ge uit uw oogen ziet.
Want later en helpt weenen niet.

Militaire Bedreiging
van ons Vaderland

Kapitein Lemboy, van den Nederlandschen generalen staf, heeft te Maastricht eene lezing gehouden, waarin het goed is, dat iedere Belg het volgende vasthoude:

1° een Duitsche aanval tot weerwraak is zeker te duchten.

2° daarbij konde de Duitschers ditmaal wellicht door Hollandsch Limburg trekken.

3° Holland kan Limburg niet ter plaatse verdedigen en moet in dat geval zijn leger terugnemen.

4° België kan de grens van Frankrijk tot Venlo niet verdedigen.

Wat volgt nu uit dat alles?

1° Dat bij den volgenden Duitschen aanval België de grens van Limburg te verdedigen zal hebben;

2° dat België daarvoor zal moeten kunnen beschikken over de boogten over de Maas, in Nederlandsch Limburg;

3° dat de belgen, die ons de verdediging van Limburg door Holland beloofden, zich deerlijk hebben vergist;

4° dat België, indien het nog geen verdedigings-accoord met Frankrijk had, het zoo spoedig mogelijk behoorde te sluiten en dat onze defensie zoo sterk mogelijk en zoo goed mogelijk geoefend moet zijn;

5° dat de Belgen, die van een militair accoord met Holland droomen, nu Holland zelfs *voor zich zelf* Limburg niet zou verdedigen, nu eindelijk maar eens van hunne oenoozelheid moesten genezen.

De Maastrichtsche correspondent van *La Politique* signaleert ook die lezing aan dat blad, en zegt dat zij emotie verwekte.

KAMER.

Zitting van Dinsdag 8 Februari

Morgend zitting

DE KRISIS.

M. BERTRAND, (soc.) ondervraagt de Regeering « over de krisis in de nijverheid, de werkeloosheid en de middelen welke de Regeering denkt te nemen om aan dien toestand te verhelpen. »

Men heeft het bedrag der daglonen beknibbeld en den invoer van den Suren werkdag. In onsland was dat gewettigd. Na vijf jaren van bezetting was onze werkende klas uitgeput en kon niet meer zooveel uren werken als vroeger. Daarbij noch het een noch het ander zijn de oorzaak van de krisis.

Het opingen der prijzen van de eetwaren, de schandelijke woekerprijzen en ook de fouten door de regeering begaan, hebben de krisis beinvloed. Het overnemen van de marken heeft de woekeraars bevoordeeld; deze omzetting was ruineerend voor ons land; zij heeft de regeering tot groote en schandelijke leeningen verplicht.

De toestand wordt gevaarlijk. Krachtdadige maatregelen mogen niet langer uitblijven. Dat degenen die de verantwoordelijkheid van het bewind dragen, 't is te zeggen van de orde, in dien zin handelen.

M. BEYMAN (kath.) — De krisis neemt eene onrustekkende uitbreiding; de eilende van tijdens den oorlog wordt er door terug voor onze oogen geroepen. Ik wensch samen met het gouvernement, naar de middelen te zoeken om de werkloozen ter hulp te komen en de samenstelling van het krisisfonds te bespoedigen. Er zijn op dit ongenblik in België 1127 werkverlettenen met 29.100 thomeurs en met samen 1.016.568 werkverleidagen.

De buitenderste oorzaak van de krisis moet gezocht worden in den overdrieven verkoopprijs der koopvaren, die den verbruiker beet te kopen. De hooge loonen hebben de fabrikanten de prijzen af te slaan, en zoo komt het dat de koonwaren niet gemakpeld worden, het werk ril valt en men overal staan naar de vrijdige « chomage » gaat.

Onze grondstoffen waren tijdens den oorlog uitgeput, en wij misten voldoende vervoermiddelen. Zekere nijverheden hebben van dezen toestand misbruik gemaakt.

Eene dolle koekurentie in den aankoop van grondstoffen en machienen joeg de aankoopprijzen op in 1914 kostte een kilo wol 5 tot 6 fr. in 1920, tot 80 tot 90 fr!

De verkoopprijzen werden in evenredigheid en zoo ontstond de krisis. Dat is de waarheid en die moet gezegd worden.

De stiking der koopers zal de prijzen niet dalen, noch de krisis opheffen. Wij moeten ons redding in den uitvoer zoeken.

NAMUGGRATING.

M. VAN HORGARDEN (nib.) ondervraagt den minister van nijverheid en arbeid over de middelen en maatregelen welke hij voorstaat om de gevolgen der krisis te inkeeren en de levensduurte te verminderen, 't zonderheid de duurte van de levensmiddelen.

Ons nijverheid, zegt hij, heeft in de wereld te kampen tegen nijverheden die al hunne macht behouden hebben en die zich, tijdens de oorlogsjaren verrijkten. In al de landen heeft men de werkliteden verkeid en beurogen door holle woorden. Zij nebben gemeend dat het mogelijk was, met minder uren te werken, werkaanzien de handen te verschaffen en al de arbeiters hooge loonen te verzekeren.

De gebeurtenissen hebben bewezen dat zulks eene dooiheer was, en de ontgoocheling is groot. Nooit werd er minder voortgebracht, en desondanks zijn er geen koopers, zulks tengevolge van de hooge prijzen. En wat de uitvoer betreft, die wordt belemmerd door het feit dat al de oorlogvoerende landen verarmd uit den kriig gekomen zijn.

In Duits hland, zijn er weinig werkverletters. Men werkt daar veel meer uren per dag en wint er veel minder dan in België. Onder andere de Duitsche mijnwerkers winnen maar de helft van wat onze mijnwerkers winnen.

HET BUDJET VOOR 1921.

M. DE VOORITTER — Wij zullen de besprekking onderbreken om M. Theunis minister van financies, toe te laten eene verklaring te doen.

M. THEUNIS, minister — Vooralleer het budjet voor 1921 op het bureel der Kamer te leggen wil ik de Kamer meedeelen dat ik mijn beloofte, hier vroeger gedaan, gehouden heb. Het budjetismerkelijk ingekrimpt het primitief budjet bedroeg 11 245 miljoen, met een tekort van 6 465 miljoen. Het budjet dat ik neerleg bedoopt in roede cijfers 9 667 miljoen, met een tekorf van 4 580 miljoen. Het oorspronkelijk budjet is dus verminderd met nagenoeg 1 miljard 900 miljoen.

Het tekort van 4 1/2 miljard dient aangevuld. Rijkens de besprekking over het budjet hoop ik dat de Kamer mij voorstellen zal doen om zekere uitgaven nog in te krimpen.

De hulp der Kamer heb ik noodig om de noodige beminnieingen te kunnen doen.

De minister geef vervolgens uitleg over de noodzakelijke uitgaven, zooals voor de oudstrijders en de verwoeste gewesten en over de nieuwe rente en betere wijze waarop hij de gewone en buitengewone budjetten opgesteld heeft.

HERNEMING DER BESPREKKING.

M. VAN HOIK (kath.), ondervraagt de regeering over de krisis in de Kempische steenbakkerijen, de daaruit voortvloeiende werkloosheid en over de maatregelen die het gouvernement denkt te nemen om dien toestand te verhelpen.

M. GATTEKEN (kath.), wijst op zijne beurt op den toestand der aan de Vlaamsche arbeiders in Noord-Frankrijk bekokend wordt door het Fransch chauvinism en de onverdraagzaamheid van de socialistische syndikaten. Men spreekt in Frankrijk, van een nieuwe taks die op de buitenlandsche werklieden zal gelegd worden. Als het vinden van werk voor onze werkliedenzegt spreker, in Frankrijk onmogelijk gemaakt wordt, dan dient de Belgische regeering naar niet alen uit te zien om aan hen, in eigen land, eene broodwinning te verschaffen.

Zitting van Woensdag 9 Februari.

M. DE KERCHOVE D'EXAERDE (kath.) sluit zich aan bij belgen in de vorige zitting gezegd werd ten voordeele der Kempische steenbakkerij. Hij vraagdat de stocks karoenen, die in de Kempen voorhanden zijn, naar Nederland zouden mogen uitgevoerd worden.

M. HOKS (soc.) wijst op de benarden toestand waarin de 20 tot 25.000 thomeurs van Vervie's zich bevinden.

Hij spreekt over de Duitsche konkurrentie die zich in het land van Verviers doet gevoelen. Het zijn de Duitschers onze medewerkers verwoest hebben en van onze bewonderenswaardige machienen schroot gemaakt, nien wij bewerkte wol met volle autoschachten uit Duitschland kunnen, en door zekere nijveraars in ontvangst nemen. Terwijl onze fabrieken stilliggen bewerken de Duitsche fabrieken onverpoord.

M. VAN HARBOLINCK, vraagt dat de regeering de steenbakkerijen in staat zou stellen hunne producten aan den man te brengen, de stocks op te ruimen, en alzoo voor nieuwe voorraden. Dog-ring voor werk te zorgen.

M. WAUTERS, minister van nijverheid en arbeid (soc.) antwoord aan de verschillende sprekers.

De krisis is uitsterkerg. Aan niemand is het toegelaten den toestand licht op te nemen. Stoutmoedigen en kreatdadig dient heelmiddel tegen het onheil gezocht te worden.

Na den wapenstilstand ging men hier moedig aan den arbeid, en na een jaar werd onze toestand in Europa bevoordeeld. De teleurstelling door de krisis is daardoor te pijnlijker.

Wij hadden geen grondstoffen meer, alles was gebruiksd en gerooid. Er was geen samenwerking om door een rechtmatige verdeeling der grondstoffen, de toestanden in Europa te verhelpen. De rijken met hun grondstoffen werden het slachtoffer van hun zelfzucht; zij brichten maar voort, en toen brak bij hen de overproduktie en de krisis uit en deze verbreidde zich over de landen met minder rijkdom, om ten slotte gansch de wereld te teisteren.

Toen kwam een daling in de prijzen; zoo ging het ook in België. De prijsdaling kwam, de opbrengst werd stop gezet, de kooplust verdween; er was wantrouwen. Eerst werd de diamantnijverheid getroffen, dan die der tabak en de andere bedrijven volgden. Wij hebben niet gewacht om de werkloozen ter hulp te komen.

Een jaar lang behoefden wij geen steun te verleenen. Maar de krisis nam toe. De organisatie was nog niet volledig. Tot op dit oogenblik geven wij 2 millioen ondersteuning, om de uitkeering te laten voortduren.

De Minister antwoordt dan op de klachten over het waren onzer werkliden uit Frankrijk. Er is reden tot protest. Vroeger weigerden de Franschen het werk, dat onze arbeiders deden. Nu vil men de laatste uitsluiten. De regeering hoopt dat zij geen tegenmaatregelen zal moeten nemen, welke uitgelokt zouden worden door strenge verordeningen van Frankrijk jegens onze werklieden.

Deze, door minister Anseele reeds aangekondigd, zullen spoedig aangevat worden. Het ministerie van Landsverdediging deed belangrijke bestellingen aan onze weefnijverheid. De leening van 1 milliard zal in de geteisterde streken leven brengen in het bouwvak. Ook is er een sterke neiging tot het oprichten van arbeidersswoningen, waarvoor reeds 363 vereen gingen bestaan.

De Minister geeft dan nogeen overzicht over de buitenmiddelen tegen de krisis. Krisisfonds, openbare werken, gezondheidswerken in de gemeenten, steun aan de nijverheid!

M. JASPAR, minister van buitenlandsche zaken, antwoordt aan de sprekers die gewezen hebben op den toestand der Belgische werkliedenin Frankrijk, dat hij dienaangaande voetstappen bij de regeering der Republiek zal aanwenden.

M. DE VOORITTER heeft eene dagorde aangenomen die luidt als volgt: « De Kamer vertrouwend in de goede gevoelens die tusschen Frankrijk en België bestaan, bekommerd door zekere beschermingsmaatregelen die in Frankrijk zouden genomen worden, vraagt dat het vraagstuk van den Belgischen handarbeid door de gouvernementen van de twee landen zou onderzocht worden. »

Wij zullen in de volgende zitting over deze dagorde stemmen.

— Men hoort nog M. STRAUSS (lib.), die de hand kwetsbaid verdedigt, en verschillende andere sprekers, die reeds uitgedrukte meningen herhalen, waarna de besprekking en de zitting ten 8 ure gesloten worden.

DE SENAAT

Woensdag vergaderde de Senaat onder het voorzitterschap van M. baron de Favereau.

Na eene korte besprekking werd, met 68 stemmen tegen 6 onthoudingen, het wets-oorstel Carpentier goedgekeurd, zoeend als volgt.

« Het stoffelijk overschot van een onbekende Belgischen soldaat, op 't Veld van Eer te dienen drooten Oorlog gemeenschap, zal ontgraven en naar dezeel overgebracht worden, kraetens art. 6 der wet van 15 Juli 1919. De begraf nis zal plaats hebben den dag der in huldiging van uit Moeu neut. »

* *

Vervolgens keurde de Senaat het wetsontwerp goed betreffende de sleutigen van de Goedmannenraden, en het wetsontwerp betreffende de bekrachtiging der Conventie van Berne, ter beschermtig der letterkundigen en artistieke werken.

Ten slotte werd, na eene korte gedachtenwisseling, het wetsontwerp aangenomen waarbij er wijzigingen gebracht worden aan de inrichting van het Rekenhof.

Vervolgens sloot de Hooge vergadering de wet waarbij de wetgeving over de huurceelen in de verwoeste gewesten gewijzigd wordt, en dan kwam de laatwet te berde. Doch, daar er nieuwe wijzigingen voorgesteld zijn, werden deze naar de kommissie van binnenlandsche zaken verzonden en de besprekking verdaagd.

Daarna ging de Senaat tot nadere bespreking uiteen.

BUITENLAND

China.

De gruwelen van den hongersnood. — Ofwel het lenigen van den hongersnood in China teistert, in de laatste weken geweldeningen heeft gemaakt, dank zij de Amerikaansche en Britsche hulpverleening, volgens de door de « Times » uit Peking vangen berichten de toestand nog veel gunstig te zijn. Tal van distrikten worden door den honger geteisterd: groote menschen verlaten hun woonplaatsen, dorpen worden opgebroken en have en goed verkocht aan woekeraars, die hun buit vandaar onder streken van de hand doen.

Brieven, afkomstig van het klooster der zusters in Sjengtungloe, maken van zettende gewagen van de grooten ellende. In een gezin hadden zich een moeder, en vijf kinderen uit gebrek gegeten. Een ander maal trok een weduwe zijn vijfjarig dochterken naar de markt, kind te verkoopen, daar zij geen voedsel bemachtigen kon (er bestaan thans markten, waar jongens en meisjes als den verkocht). De koop slaagde niet, de der, door razernij gedreven, wilde levend begraven. Het meisje verzette zich tuurlijk hevig en gilde van angst, waarvader het in zijn wanhoop, een dodelijk slag toebracht.

Intussichen heeft de Amerikaansche China besloten haar arbeid in de zwaarste distrikten te verdubbelen.

— *Chineesche vrouwelijke studenten.* « Daily Mail » meldt dat het beste bewijs der verstandelijke beweging in China hun 't feit dat twintig meisjes uit Parijs studeeren onder voogdij van de Teneeg, een der meest bekende leiders vrouwenbeweging in China.

Hun jaar geleden was mej. Tcheng, ter van een Chineesch edelman, een der sters der revolutionaire beweging. Sedert dagen heeft zij verscheidene uitstapjes gedaan en doorstaan. Op 17jarigen leeftijd zij tot echtgenoot te nemen dingende familie voor haar gekozen had. Zij persoonlijk aandeel in de revolutionaire gang en reisde uitgemist van Tientsin Peking met wapens en munitie voor standelingen. Toen de republiek eindelijk werd gevestigd, ging zij te Parijs en legde studerend haar examens aan bonne af.

Haar twintig pupillen zullen studeerende studie, rechtsgeleerdheid, kunstschap en al dit gen haar examen onderwijzeressen naar China terugkeren.

Duitsland.

Wapens ontdekt in Duitsland.

De geallieerde overheden hebben nacht van Zondag op Maandag in de stadsbeuiten twee wagons geladen met vuurmuntie voortkomstig uit Duitschland, genomen. Er waren voorhanden: 8 wapens, 100 geweren, 240 karabijnen, patronen en 2800 handgranaten, een ecker aantal met singal.

De geweren in 1920 gefabrikeerd, om te toonen hoe ontzaglijk de hulp van uit vredesverdrag sedert het verbod vervoegstuig verbie en. Begrijpelijk bomtiem, die men steeds erie mag gebruiken, zijn nog een zwaardere bom.

Dit is een voldoende bewijs dat de heigen en munitie in Duitschland niet maar door gefabrikeerd worden en dat land bepaald zinnens is het verdrag sities als een ander pirateen voojze te weg.

Frankrijk.

De communistische beweging.

Vendere aanhangers. — M. Jules dersoo verschter te Parijs, heeft naar aanleiding van de jongste communistische demonstraties aanduidingen aangeleverd tege

---

DE

Veroordeelde Moeder

DOOR

JULES MARY

(Vervolg.)

— Indien wij in de handen vallen, zegde de korporaal, zullen wij een uur nadien door den kop worden geschoten...

— Trachten wij den Rijn te bereiken... al moesten wij den stroom overzwemmen, zegde Jeroom.

En zij sprongen met eene soort van uitzinnigheid vooruit.

Daar zij gevolgd werden, zou men hen onvermijdelijk hebben aangehouden indien zij voort waren gegaan met in de groote straat te loopen. Zij snelden dus opnieuw in de somberste straatjes en wonnen veld.

Vijf minuten later waren zij op de kaai, aan den oever van den Rijn.

Zij hoorden nog het geschreeuw en de verwenschingen der soldaten die hen achtervolgden, maar het gevaar was zoo dringend niet meer.

Zij volgden de kaai en richtten zich naar de Nieuwe poort en, daar zij hunne koelbloedigheid moesten hervatten en nadenken over de moeilijkheid waarin zij zich bevonden, kluisterden zij over een houten schuitsel en verborgen zich in eene soort van hof.

Daar adempten zij vrij. Zij mochten zich een oogenblik in veiligheid gelooven en het was niet zonder vreugde dat zij de vluchtige schimmen van soldaten vóór het schuitsel zagen heen en weer gaan, en hunne verwenschingen hoorden omdat zij werden teleurgesteld.

Het gevaar dat zij liepen was zeer groot, het was een doodsgevaar. De soldaten, die hen hadden aangerand zouden hen gemakkelijk herkennen, zelfs de dragonder die door Muller werd gekwetst.

Verder, het uur van den appel was sedert lang voorbij, er viel dus niet meer aan te denken de kazerne bereiken.

Wat gedaan? Welk besluit genomen?

Voorzeker, daar was er slechts één en het bood zich onmiddellijk hunnen geest aan.

Uit Mayence vluchten, naar Luxemburg overstekken om van daar langs België in Frankrijk te dringen.

Maar hoe? Door welk middel? Wie zou hunne vlucht begunstigen?

Gelukkig had Jeroom geld, en Jozef Muller zelf bewaarde in zijne porte monnaie eenige spaarpenningen voortkomende van de lessen welke hij gaf aan de zonen van Kilian Steup, den drogist.

Op deze wijze, waren zij verzekerd dat de honger hen niet zou dwingen zich gevangen te geven: de grootste moeilijkheid voor hen bestond hierin dat zij hunne uniformen van Fransch soldaat niet konden verwisselen.

Inderdaad, tot wien zouden zij zich met dit doel wenden? Te vergeefs zouden zij goud toonen. Dit ware zich in de handen leveren en hunne plannen tot vluchten ontsluieren.

Zij overwogen dit alles. Eene scherpe, koude wind blies in hun gelaat. Maar zij bleven ongevoelig voor deze koude en dachten ontsluitend aan het dringend gevaar dat hen bedreigde.

— Wij moeten toen een besluit nemen, zegde Jeroom met stille stem.

— Hoor, korporaal, er komt eene gedachte in mij op...

— Goed!

— Kent gij de familie Kilian Steup? zouden die menschen in staat zijn ons over te leveren aan onze vervolgers?

— Misschien wel. De moeder is eene goede vrouw, de kinderen zijn snullen, maar de vader, ja, langs zijnen kant zou er gevaar zijn.

— 't Is wel spreken wij er niet meer van...

— Integendeel, laat er ons van spreken...

— Waarom?

— Omdat ik op mijne beurt eene gedachte heb Kilian Steup, die van zijne reuten leeft, woont in hetzelfde huis als de drogist aan wien hij zijne londsen heeft afgestaan. Welnu, deze laatste heeft eene...

Jozef Muller aarzelde en indien de nacht niet zoo somber was geweest, zou Jeroom gezien hebben dat zijn dis open geslaat met een levendig rood werd bedekt. Hij bleef aarzelen.

— Welnu, wat hebt gij, korporaal? vraagde Jeroom.

— De drogist heeft eene... meid, zegde Muller zer verlegen.

Jeroom, die de zaak verstond, begon te lachen.

— Is hem dit niet geoorloofd? Hij heeft eene meid met wie gij aarsenuijn uit hebt gevrijd en die u, ofschoon Franschman, met geen kwaad oog zal hebben aangezien...

— Ho! zegde Muller zich verdedigend, zij heeft mij gezegd dat zij van den Elzas is, van Straatsburg.

En gij hebt haar geloofd. Maar waar blijft uwe gedachte?

— Ik kom er aan. Het is bijne tien uren 's avonds. Het is gewoonlijk rond uit uur dat Katrien...

— De meid?

— Ja, — dat Katrien de vensterluiken komt hangen aan de vitrien. Dan begeeft zij zich naar hare kamer die in hetzelfde huis is, onder de dakpannen...

— Ik denk u te begrijpen.

— Wij vluchten hier en wij trachten de kerk van den H. Ignatius te bereiken. 't Is daar dat Kilian Steup woont en Katrien. Wij zullen het oogenblik afspieden wanneer deze zal uitgaan. Ik zal haar naderen en haar alles vertellen in eenige woorden. Ik heb veel hoop dat zij een middel vinden zal om ons uit den slag te trekken. In alle geval, zij zal er voorzeker in gelukken ons voor eenige dagen te verbergen. Dan zal de vlucht gemakkelijk worden. Wat zegt gij van mijn plan?

— Het is uitmuntend. Laat ons gaan.

Zij verlieten hunnen schuilhoek, zich bukkend om op de beste manier weg te sluipen. Daar de kat verlaten was, beklauterden zij het schuitsel van planken opnieuw zonder te worden opgemerkt, en volgden de Rijn.

Aanstonds bleef Jozef Muller staan en sloeg verlegen op zijn voorhoofd.

— Wat scheelt er u, korporaal?

— Mijn rausel, mijn rausel!

— Uw rausel, welnu hij is in de kazerne.

— Ik wil hem aan de Pruisen niet laten, mijn rausel, ik wil niet...

Hij reinsde terug te keeren op zijne stappen.

Jeroom begon te lachen en sleepte hem mee.

Een kwartier later, kwamen zij aan de kerk van den H. Ignatius.

Daar, in een kraatje verborgen, beloerden zij den stand op welken Katrien het venster aan sluiten.

Zij wachten eenige minuten. De soldaten hadden voorzeker van alle vervolging afgezien, na vruchteloos gepoogd te hebben de vluchtelingen op de aan te vinden, want de eerste plaats waar zij zien bevonden was vrijwillen leelig. Slechts verneemdoor 't rinkelen gesoekken, bood zij hun een schuilplaats aan waar zij zich voorloopig in veiligheid mochten gelooven.

Eensklaps werd de deur van den drogist geopend en eene vrouw verliet den winkel. Jozef Muller liep in den arm van zijnen gezel:

— Opgepast, mompelde hij. Ik zal u komen verwegen om u kenbaar te maken wat zij mij zal hebben geseid.

Dicht bij de muren gaande om zich zoo goed mogelijk te verbergen, kwam hij bij Katrien, die op zijde sprong als zij hem zag.

— Ja, ik ben het, mijn lief Katrientje, zegde de Elzasser.

— Op dit uur! wat is er dan gebeurd? Zijt gij op het appel met geweest?...

— 't Is er wel mee met het appel...

Luister, kom in dezen hoek opdat ik vrijer met u kunne spreken.

— Neen, wacht tot dat ik den winkel heb gesloten. Ik zal aanstonds bij u zijn.

— Het zij zoo. Spoed u dan.

Zij sprekte aldus zoodanig, dat er geen vijf minuten verliepen of zij was terug. Zij trok hem tot zich.

— Spreek, Jozef.

— Het zal niet lang duren. Dezen avond, werden een tiguur vrienden, een goed soldaat als ik, en ik kragrijks in de « rue Louis » door twee dronken Duitschers aangerand.

— En ach gij gevochten?

— Wij hebben zoodanig hevig gevochten dat een der twee Duitschers op het terrein is gebleven. Ik weet niet of hij dood of gekwetst is...

— Ha! mijn God, welk groot ongeluk!...

— Zij moet ons uit den slag trekken, mijn lief Katrientje, indien gij niet wilt dat wij gelastleerd worden.

— Wat moet ik doen?

— Zij zullen ons voorzeker uwent de herberg aanmeld verleenen. Met veel omzichtigheid en voorzorg, kan men uwe kamer bereiken zonder de huurders te wekken.

— En eens daar?

— Zullen wij wachten... of liever, zegde de korporaal, zullen wij eten, want ik sterf van honger. Ik zou schelig, het gevaar weks mijnen eetlust op.

— Ga en ander Frankenmuntjes halen. Mijn God! Wat gaat er van mij geworden? zegde Katrien, die bezorgd werdende.

Dan nam Jozef haar bij den arm vast en haar met zekere gramschap schuddend:

— Hebt gij gelogen wanneer gij mij zegdet dat gij van Frankrijk zijt?

Zij zegde, hare tanden met den tip van haar wit voorschoot wegvagend:

— Neen, ik ben van Straatsburg.

— Waarom aarzelt gij dan?

Zij antwoordde niet maar frisch en roodkleurig gelijk bloeg de uitdrukking eener hevige ontsteltenis. Er was mochtans geen tijd te verloren, men kon komen, men kon hem verrassen. Zij nam een besluit.

— Ik uwen vriend verwittigen.

De korporaal maakte steeds een sprong tot aan het straatje waarin Jeroom zich verborgen hield.

Zij kwamen getweeen te rug bij Katrien.

Deze had eenen sleutel van de deur. Zij opende ze. Zij beklommen zachtjes de donkere trap, voortgegaan door het jong meisje.

Muller, die den weg kende, stiende zijnen kameraad tot gids.

Wanneer zij in een klein kamerken waren gekomen, juist breed genoeg om twee stoelen en een bed te bevatten, fluisterde Jozef een diepen zucht:

— Oef! zegde hij, wij zijn er!

Inderdaad, zij konden zij rustiger ademen; het gevaar was geweken, ook enkel voor eenige uren in deze dreigende kamer moesten zij bedijtigen om een plan te vormen en het in uitvoering te brengen.

Katrien was eten voor hen gaan halen, en terwijl zij kruchten pulteden, beraadslaagden zij.

Na een langdurig gesprek waaraan meisje deelnam, die zoo zeer ontsteld was en reeds op Jozef Muller begon te verlieven, kwam men overeen dat hunne vlucht hierin moest bestaan van kleederen te verdeden.

Voor alles, was dit noodig.

Katrien, aan wie Jeroom geld had gegeven, zou zich gemeten met den aankoop van twee traksen, daar zij gedurende tocht hunnen baard hadden laten groeien, doch verhoeden dat er zich een kleeding twee Franschs afgegevaan in regen.

Het voornaamste van alles was echter te vinden waar voorzeker bevelen tegen hen in alle wachten werden gegeven.

Katrien kende een boerenhof die in Frankrijk lag, hoende Deze goede man, Peter Sandstein woonde, was haar, trien, zeer verkleefd.

Hij was 1 ts of wat verwant aan de patroon van het jong meisje, en het was deze naar het hof stoop gegaan er een dochterken van Sandstein van een zekeren doodgeren. Dit kind pokkeste.

Sedert dien tijd was hij haar zeer gen.

Zij dacht dus op hem te mogen. Juist moest de hoevenir's morgens aankomen, met zijn rijtuig.

Katrien zou hem zien, dem spreken zekeren van zijne gemeldgesteldheid zich echter wel wachten de schuilplaats twee schuilen te doen kennen dan beslote van eene erustige onderstelling.

Beide buiten May zou, zouden zij dang regelen dat zij Luxemburg kunnen de groote steden ontwijken. Zij dag in de boschen doorkruisen en nachte hunne reis voortzetten, om onmoedigen te vermijden.

Jozef Muller die Duitsch sprak, zoodat kunn a bewegen ied reu kleeding lichtingen zouden moeten kunstkleeden koopen.

Werd